

[Hølge Larsen.]

fald sige for mit velkommende, at da jeg var ordfører ved første behandling, havde jeg et ønske om og ærlig talt også tillid og tro til, at det skulle lykkes at nå frem til enighed om lovforslaget.

Jeg stod ved første behandling efter det, jeg havde fået oplyst gennem bemærkningerne til lovforslaget, med den opfattelse, at en tilbagebetaling ikke var mulig, og ud fra det synspunkt gik jeg ind for at anvende pengene som foreslået i lovforslaget. Nu skal jeg meget vogte mig for at komme til at sige noget, som kan komme til at give anledning til sådanne oratoriske udgydelser, som vi var vidne til for et øjeblik siden; men jeg må vel have lov at sige, hvilke virkninger udvalgsarbejdet har haft på mig; det vil vist ligge inden for det, der er tilladt. Herom må jeg da sige, at alt, hvad vi har fået af materiale — og vi har fået meget materiale — har bestyrket mig i den opfattelse, at en tilbagebetaling til forsikringstagerne ikke er praktisk mulig. Det vil vist også erkendes af oppositionspartierne, at en tilbagebetaling til hver enkelt forsikringstager er umulig. Det er så et spørgsmål, om man kan klare en tilbagebetaling gennem udstedelse af præklusivt proklama. Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre. Efter de oplysninger, som er kommet til udvalget, er jeg overbevist om, at det kan det ikke. Det har jeg måske ikke engang lov til at sige, når det er oppositionspartierne, der har foreslået at udstede præklusivt proklama, men det har de altså, det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik. Ud fra den opfattelse, som er blevet ekstra bestyrket hos mig, at tilbagebetaling ikke er mulig, anbefaler jeg lovforslaget med det af statsministeren stillede ændringsforslag til vedtagelse. Jeg havde altså som sagt håbet, at det skulle lykkes under udvalgsarbejdet at få oppositionspartierne med til dette.

Det er naturligvis let, som det ærede medlem hr. Anders Andersen gjorde ved første behandling, at slå fast, at disse penge i krigsforsikringsforbundene tilhører forsikringstagerne. Det er vi alle principielt enige om. Jeg bemærkede nok, at det ærede medlem hr. Anders Andersen ligesom snerrede lidt ad denne principielle enighed, men det blev nævnt af alle ordførerne ved første behandling, og det er sagt gang på gang

siden. Der er imidlertid ikke praktisk mulighed for at foretage tilbagebetaling til forsikringstagerne, og her er det sådan — jeg taler altså her, det må jeg endelig passe på at understrege, helt for egen regning, jeg citerer ikke nogen — at skal man så finde en anvendelse for disse penge, må det være naturligt at lade dem gå til et formål, som er i det fælles samfunds interesse. Det må være et formål, som kommer så nær det oprindelige formål med disse penge som muligt. Det oprindelige forslag byggede på dette, og det ændringsforslag, der er stillet under udvalgsarbejdet af den højtærede statsminister og tiltrådt af udvalgets flertal, bygger også på den opfattelse. Jeg skal ikke gå i enkeltheder med ændringsforslaget, det har det ærede medlem hr. K. B. Andersen gjort, jeg skal blot anbefale at stemme for det.

Der er blot et enkelt punkt i ændringsforslaget, jeg gerne vil knytte en bemærkning til; det er den foreslåede nedsættelse af det beløb, der er tænkt anvendt til det dansk-svenske fond. Denne nedsættelse vil vel betyde, at det ikke lader sig gøre at rejse et „Sveriges hus“ i Danmark som oprindelig påtænkt. Det kan være beklageligt, men måske er det i og for sig en fordel, fordi den nære kontakt mellem svenske og danske i dette tilfælde, som skulle være et af formålene med at oprette fondet, måske lettere opnås, når man ikke har et sådant hus til indkvartering af svenske stipendiater, hvorved deres mulighed for at komme i kontakt med den øvrige danske befolkning vil blive større.

Til slut skal jeg gøre nogle bemærkninger om det ændringsforslag, som mindretallet har stillet. Vi har, som det allerede er blevet sagt af det ærede medlem hr. K. B. Andersen, ikke haft lejlighed til at drøfte dette ændringsforslag i udvalget, da det er stillet på et sent tidspunkt, og derfor er det vel rimeligt at knytte nogle bemærkninger til det nu. Det ærede medlem hr. K. B. Andersen brugte den vending, at han ville være så taktfuld ikke at omtale det. Jeg beklager, at jeg ikke kan være lige så taktfuld; jeg mener, det høje ting har krav på at vide lidt nærmere om, hvad dette forslag indeholder, inden man skal til at tage stilling til det.

Ændringsforslaget går altså ud på, at